

De tålmodige taxiheste vaskes på Malta. Og snakken går ...

Hvad snakker man så om

Hvad *taler* man om, mand og mand imellem, kvinde og kvinde indbyrdes, måske endda mand og kvinde? Hvad optager den hellige almindelige malteser i dag?

Vel det samme som andre steder — f.eks. TV er statussymbol på Malta nu, som det var herhjemme for tyve år siden — eller *er* det 25 nu? Helst med antenner, og allerhelst med farve.

I en tale for tre år siden erklærede premierminister Dom Mintoff ganske vist, at Malta *ikke* skulle have farve-TV, og hvis en malteser absolut ville have det, så kunne han bare tage til Italien. Der havde de farve-TV — men dér havde de også terrorister, politiske snigmord og korrupsion! (Citatet er korrekt).

Farve-TV sneg sig, som alle ægte folkekrav, imidlertid ind alligevel, og en malteser med en rimelig antenne kan således hver aften vælge mellem fire programmer: Det (meget beskedne) lokale og de tre italienske. Det kan der gå megen tid med.

Man taler nok også lidt om Maltas nylige 'Radio Mercur'-affære, der opstod da en piratradio, Radio Liberty, begyndte at sende som konkurrent til

Onkel Danny på Malta

statsradiofonien — formentlig fra Sicilien. Angiveligt er Radio Liberty styret, i hvert fald støttet, af Nationalistpartiet (NP) der mener Labour har for megen kontrol over maltesisk radio. Radio Liberty er ulovlig, så ingen har officielt villet vedkende sig forbindelse med den.

Man drøfter sikkert i forbigående tendenserne til, at Malta måske vil få sit eget Grønne Parti. En bevægelse

er startet, og på et typisk maltesisk grundlag. Hvor andre grønne partier organiseres på grundlag af industriforurening og ressourcudplyndring, er Maltas udgave — da ingen med føje kan beskylde malteserne for meget andet end benzinsvineri — udsprunget af en skrækkelig oplevelse, dens leder Ray Bajada havde, da han så *en skoleklasse* — med lærere — jage rundt efter frøerne ved en dam og *pirke* til dem med grene, indtil de stakkels frøer blev ganske forskrækkede. 'Det er sådanne tilfælde der gør en Grøn Bevægelse nødvendig', siger Bajada til *Chronicle*, Maltas svar på Weekend-Avisen.

Hævet over enhver tvivl snakker man også om de mulige nye skilsmiseregler. Labour er begyndt — under ledelse af partiets kvinder — at tale om at legalisere skilsmisse på Malta.

Det vil dog sige, for så vidt går den katolske bilfærdighed, at man ikke bruger ordet skilsmisse. Man formulerer det som 'endeligt ophør af ægteskab'.

Men allerede det er for meget. Nationalistpartiet mener det vil destruere den ældgamle maltesiske kultur, splintre samfundet i småstykker og reinkarnere Sodoma og Gomorra på Malta og Gozo. Skilsmisse kan ikke, bør ikke, må ikke legaliseres.

Selvfølgelig bliver det det, før eller senere. Venner af Malta kan i mellemtiden more sig med at vædde på, hvor længe det varer.

Når man så er nået disse aktuelle debattemner igennem vil man gå over til at behandle det evige og uudtømmelige problem: De dårlige veje — der tilsyneladende aldrig bliver bedre af at være under konstant reparation.

Sandsynligvis vil man under dette punkt strejfe emnet: de dovne vejarbejdere, redningen for enhver maltesisk samtale der er ved at gå i stå. De maltesiske vejarbejders dovenskab er legendarisk. Ikke fordi den er værre end andres — man *jager* overhovedet ikke med en malteser, at De véd det! — men fordi den er offentlig, til konstant beskuelse. De har ikke en chance.

Og så, på dette tidspunkt, skulle vi være nået så vidt, at vor middel-malteser er parat til at tale om det der *virkelig* interesserer ham: fodbold og mad.

Så dansk, så dansk.